

Книга «ЕДЕМСЬКИЙ САД» (1992)

«МОЯ ПОЕЗІЯ – МОЯ ЖІНОЧА ДОЛЯ...»

Її поезія – справді як жіноча доля: з «домашньою лагідною неволею», теплом у дитячих очах серед «буденної круговерті», і все-таки – з виболеним словом на устах, яке шукає хвилини, щоб «вибухнути» – і, мабуть, таки не вибухає, а озивається то гіркотою, бо «зломився листочок в осінньому вірші», то раптом заіскриться спалахами оптимістичного протиріччя – «о, я себе проклясти мушу, а я радію за життя!».

Все це – Аня Войнарович. Запам'ятаймо це ім'я в країні Поезії. Воно не випадкове. І небайдужий до Слова читач уже мав приємну нагоду прочитати її вірші у журналах і газетах. Не випадкове, бо, залишившись на самоті із першою книжкою цієї, без сумніву, небуденно обдарованої поетеси, він знайде там і цікаві поетичні ходи, поліфонічні образи, оригінальні метафори, і справжню глибину чуттів і переживань.

Аня Войнарович, якщо бути відвертим, починала торувати свою стежку в поезію дещо несміливо, ніби озираючись: а що там чекає? Але з часом перемогла ота ментальність української жінки, що є синонімом поезії – а це любов до народної пісні, до дітей, до рідної землі, себто, то є жіноча доля, коли через особове відкривається вся Вітчизна, вся Україна з «хрестом свободи»... І далі через великий біль і самопокуту – до історії: «Була ж надія! Наче сніготалу. Легка і чиста сонячна вода. «Яка орда нам гідність притоптала?» Ми знаємо, яка пройшлась орда». Рядок Ліни Костенко, який дав поштовх до вірша, тут наповнився уже новим – Ані Войнарович – баченням, новим змістом, і можемо говорити про глибоке поетичне переосмислення поетесою нашого далеко не завжди славного минулого... з глибоким емоційним сприйняттям, розпачливим і невтримним. Їй болить її Україна. Тож приходять на згадку вічний феномен Марусі Чурай...

Говорячи про вірші Ані Войнарович, не можна не сказати про певну філософічність, що відгалужується від дуже простої і водночас чіткої сентенції О. Довженка: «складається краса... з перемоги добра над злом». Оце добро народжує рядки, висвітлені любов'ю, надією, і хоч «ми – листя на даху, зневолене, осіннє», а проте є надія на все – і в особистому, і в суспільному.

Я переконаний, що в поезію прийшла поетеса з майбуттям, з власним світобаченням і світосприйняттям, що вона не розчарує своїм Словом...

Віктор Терен,
поет, лауреат Республіканської літературної премії ім. В. Сосюри.

МОЯ ПОЕЗІЯ

Моя поезія – моя жіноча доля...
Протоптана стежина до плити,
А далі, любий, незворушний ти
І ця домашня лагідна неволя.
Моя поезія в очах моїх дітей,
В буденній круговерті до півночі...
І чую: слово вибухнути хоче,
Та зручної хвилини не знайде...

Коли душа крізь пекло перейшла,
Знесилена, відроджувалась знову,
І серце, мов стриножене лоша,
Для себе світ відкрило кольоровий,
Я зрозуміла правду про біду...
Мій дух слабкий на зігнутих колінах
Тремтів і плакав, як мала дитина,

Я думала – ніколи не знайду
Утішне слово – крихітну розраду.
Здавалося, зникало все позаду,
Як тільки крок робила через силу
У ту страшну, бездонную могилу,
Що вже молила захололих рук,
Що вже очей заплющених благала.
Аж тріскав від напруги вічний лук,
А бісова стріла одне чекала –
Навиліт смертю тіло освятити...
Відчула я доби єдиний вимір –
Не танучі хвилини, не години –
Жагу життя! Ця мука варта сліз.
Все інше – суєта і примхи. Всі ми
Тут, на землі, – тягнути долі віз
І хоч одненьку свічку запалити
З молитвою до Бога.

ЕДЕМСЬКИЙ САД

Той сад Едемський ще для когось – раєм.
Здавалось, вічність серце обіймав!
Тепер сама судьба жене, карає –
Для мене місця й на землі нема...
З якою ніжністю дерева доглядала,
Як намагалася любити цілий світ!
Як довго я в своїм житті не знала,
Що все закінчується, окрім мрій та бід.
Пізнання зла відкрило біль і муку,
Добра – тяжіння душ і дум людей...
Які страшні, які незвичні звуки –
Далеко вже мій чарівний Едем.
За те покарана, о Боже, що прозріла,
За те, що справді вірила усім.
Якби знаття – знайшла б такої сили,
Що навіть змій мене б не спокусив...

Похмурі хрести по коліна сховались в могили
Відтоді як Сонце востаннє в душі посміхалось
І сходило з неї, і знову до неї верталось –
Тоді розмовляти до ранку могли ми...
Тримаю руками небесну безодню, мов зодчий...
Оголений Космос вологістю темною дише.
Я все розгубила. Найкращий зломився листочок
В осінньому вірші...
У хаті й надворі жебрачка-сльота сиротіє...
Я зовсім замерзла, вірніше – в думках омертвіла.
Зібралися разом, як відьми, заплакані віри,
Запалюють свічі, ворожать, вертають надії...

Любовечко, не сій свої жалі...
Ти чуєш? Спрагло обіймають душу.
А я ж ще собі коритись мушу –
Мій хрест свободи на чолі землі.
Мої слова ще поспіхом бряжчать,
Вони мовчанню й досі не навчились.
А я ще хочу день новий почать
Новонародженою, наче Божу милість.
А може, ще надії прилетять?
Мелодія, мов світ, мене полонить.
І не обманює, обманює життя,
В якого віддавна свої закони.
Чи зможу їх з тобою побороть?
Чи зможу стати вільною від плоті?
Мій дух в тобі, і я – твоя звороть,
Мов дзеркала таємний бік зворотній.
Мою мелодію на звуки розділи,
Розбий, мов скло, склади цей світ у гами,
Щоб не рабами в ньому ми були,
А чистими і світлими богами...

Бабуню, Вам тяжко. Не плачте і смерті не кличте –
Затулить віконце воронячим щільним крилом,
Положить на груди Вам каменя – вічність,
Поставить хреста на могилі, щоб легше було.
Хреста, що з собою носили від свого зачаття,
Того, що самі Ви по силах своїх обирали...
Чим важча життєва дорога – тим ближча до раю,
Чим більше добра Ви зробили – тим менші прокляття.
Бабуню, Ви чиста. У білій хустинці на Пасху
Молилися довго, просили за всіх, окрім себе...
Вас небо візьме хоч тепер. Тільки зараз не треба.
Ще рано, бабуню. Живіть, не вмирайте, будь ласка.
Не слухають руки. Мов гілочки стали, потерпли.
Я хлібчика дам Вам м'якенького – краще ковтати.
Життя – тільки мить серед чорного гульбища смерті,
Та мить – благодатна...

СОФІЯ ПОТОЦЬКА

Пустельна тиша мозок розбива...
Тріщать думки, гойдаються над світом.
Невже й така важка любов Бува,
Коли ні вмерти – і уже не жити...
Печатка зради на губах в іржі.
Кара-Буджак, ціну усім ти знаєш.
Невже чим вищих прагнеш рубежів,
Тим більше сам себе всякчас караєш?
В людському гурті завжди і одна
Відтоді, як з невірлиці – в цариці.
Та всі гріхи рахує сатана

І кров'ю помічає наодинці...
Ніщо не спинить. Навіть образи.
І соляна дорога від палацу.
Душа – порив, вогниочка грози,
Що впала громом на вози чумацькі.
– Гей-гей! Цабе! – іде понуро віл.
Розтанула між винних і невинних.
Не церква розкололася навпіл,
А серце, не почувши третіх півнів.

Філософія щастя – ілюзія мудрості...
Прицвяховані душі до химерних ідей.
Обездолена доля, мов ложе прокрустове,
До величного храму спасіння веде.
Найприємніші мрії – з піску золотистого
Постікали між пальці – тепер дожени...
Тільки спомин лишається в мозок затиснутий
І терпке відчуття парадоксу, вини...
І молитов не знаючи, пошепки просимо
Хоч росинку від раю губами вловить...
Зовсім поруч – з косою і п'ятами босими
У житті-балагані вишукує мить...

В ІРПЕНІ

Тут запилена тиша наповнює затишок стін,
І машинка, і стіл, і розкидані мислі довкола.
От аби тільки душу зігрів цей старенький камін,
От аби хтось знайшов хоч щілинку, щоб вийти із кола.
І злетіти, і скинути ці ланцюги німоти.
І відчуті, що поруч, за вікнами, світиться квітень,
Посміхнутись: стоять ще Потьомкіна білі хати,
І почати нарешті в реальному вимірі жити.
От аби... Тільки день набрякає вологістю сліз,
І не хочеться ночі – прозорої кожним пів звуком.
Вже чекають на руки заповнені лона валіз,
І з кудлатими лапами кіт біля ванної муркає...

ПОРТРЕТ РОКСОЛАНИ

(художник М. Тимчак)

Єднається душа із полотном.
Сумують очі... Світе неблаганний!
Поглянь на неї! В ній живе Любов,
Велика, як усе земне Страждання.
Ще не зустрілись руки... Ще журба
І відчай розривають болем груди,
І плаче сміх зухвалий і безглуздий
По тому, що наснитися вже хіба...
О доле! Підпали гаремний жах,
Дай пташкою злетіти вище сонця,
Не дай розбитися об крихітне віконце,
Зневірितись, коли панує страх.

Змагається у захваті душа
З образою, приниженням і болем...
Горить потворним полум'ям неволя –
Виборює надію на життя.
Вклонися, світе, величі її!
Вже стільки муки в неї за плечима.
Жіноча доля пророста очима
На полотні.

Слова розтають на губах, наче німби таємні.
Приречений сніг безрозсудно дримає на пласі.
Найбільше – година, як він у засліпленім вальсі
Кружляв над землею. Тепер йому гірше від мене...
Він гине від того, що перший. А я – від печалі.
Для мене земля – порятунок, для нього – могила.
З'їдає сльота молоденькі, слабесенькі крила,
Вихлюпує дзвінко на кожному кроці мовчання.
Яка невблаганна ця вічно чекаючи плаха!
І душу свою неможливо від неї сховати...
Що можеш, життя, окрім болю і відчаю дати?!
Якби ж то кохання – мов свято веселого Вакха!
Слова примерзають до губ. Знову влада морозу.
Завіяне небо гойдає безсоння хмарин не.
Можливо, надвечір земля за святкує родини
Майбутнього снігу. А врешті, навіщо прогнози?

ВОСКРЕСІННЯ

Холодний піт. Задушна пустка дум...
Гарячий подих вічності страшної.
Німотний страх, що поруч, поза мною
Заклякла смерть, мов жереб або глум.
У мозок крапає життя нечутний спів,
Синіють – кисню жебрають клітини.
І я нестримно, неврятовно гину,
Затиснута в залізні кола днів.
Шматує біль волосся – гнізда в'є.
Запеклі губи під гірким нальотом.
Стоять хвилини, аж блищать від льоду.
Все – понад часом. Тіло не моє...
Несу його по сходинках. Куди?
Назустріч – ніч. А може, тільки крила
Отої, що безперестанно скиглить,
А хтось благає Бога: відведи...
Останній крок в спіралі небуття
І неймовірне, надземне зусилля...
І воскресіння! Наче з хлібом-сіллю
Находить ранок. Раптом це життя?!

МОНОЛОГ ІРВИ

*За місцевою легендою –
князівна Ірва відмовила обрському хану.*

Сопілкарі до храму не ведуть...
Сьогодні ніч не вмила очі зорям.
Де той священик, що, прийнявши хліб,
Той, що мого не розпізнає горя,
Читатиме Давидові псалми?
Чому такі гіркі стоять дими?
Невже ось тут, на цих високих мурах,
Вінчатимуся з небом? Боже мій,
Благослови! Та замість свіч в імлі
Згорять життя... А замість меду
Я вип'ю до найменшої краплинки
Напій страждання. Знаю, не з барвінку
Моя судьба вінець приготувала...
О, де знайшла вона пекучі трави,
Уже від свого родоньку лихі?!
Порубані льони та лопухи
Вмирають, наче люди, тихо, згорда.
Хто міг накликати на нас таку біду?
Чому так вперто лізуть хижі обри?
... Та ні, жоною хану не піду!

Підсвідома любов, ніби медом, наповнює тіло...
Піднімаюся в небо, легка, невагома, як дим.
І дивлюся згори на обличчя бліді і спітнілі,
Шепочу, як молитву: не вбий, не суди, не кради...
І продовжує світ: не обманной, прощай, кинь погорду,
Полюби за страждання, за муку важку і святу.
Відчуваю, як сльози печуть і пропалюють горло.
Розбивається гріх, розтікається срібно, мов ртуть...

Зупинюсь на порозі... Ні кроку, ні погляду навіть...
Тільки світлом незримим на руки безсило впаду.
А кохання, мов зашморг, повільно і впевнено здавить,
І ніхто не підкаже – на щастя воно чи біду.
У вогні покаєння згорю. На небесному троні
Найдорожчим камінням засяє зболіла душа.
Та звучатимуть вічно прощальні слова на пероні,
Наче клятва Любові, що з Всесвіту в серце прийшла.
Віддзеркалиться вись у сльозах... На жертovníку долі
Знов стогнатиме день і самотньо вмиратиме ніч.
Зупинюсь і завмру у своєму незмінному колі.
Найчарівніші маски ховають гримаси облич...

НІЧКА ЧОРНА

Моїй сестрі-мамі

Нічка чорна душу огорнула,
Як мале дитя, мене гойдала.
Щось вона співала, щось казала,
Але я заснула, я не чула...
Нічка чорна свічку запалила,
І вона тремтіла над обличчям.
Жовтий віск печалився про вічне
І ладнав оті, до Сонця, крила.
Нічка чорна не пішла уранці,
А зв'язала руки – аж застигли.
Як я можу випростати пальці?
Я – безкровна, я тепер безсила.
Нічка чорна всіх осиротіла:
Попливло за мною власне віко...
Не відчула запаху гвоздики,
Я свого не впізнавала тіла.

Поєднані сильними струнами струму
Трамваї у місті.
А ми – тільки подихом, подихом суму.
Ні звуку, ні вісті.
І вітру шаленство, і хвиль заклинання,
Безодня запитань.
І розпач душі, і моє заклинання...
Загасла молитва.
Ще теплі піщинки, неначе хвилини,
Життя, що триває.
Сьогодні здається – вже завтра відчинять
Ворота до раю.
А завтра приходить – лишаються будні
В турботах до краю
Щоранку радіють дороги безлюдні
Найпершим трамваям.
Сама в цьому місті. Знайома зупинка.
Чекаю.

Зацілована розлукою до безумства, до безкраю!
В новорічну ніч будує сніжні сходи до раю...
Але, Боже мій, до ранку все розтане, розіллється...
Під очима ляже тінню з почорнілих сліз озерце.

Йдемо під хрестом до Христа на Голгофу...
Хто плаче, хто ні, хто захрипло аж: гов-а...
У грати транскрипцій загнали, як в піхви,
Не звуки, а душі на чортову втіху.
Бика захотілось вхопити за роги,

Та стала на дибки гаряча дорога,
Ганчір'я розіпнуте кров'ю залите,
Пристала до губ, припікає молитва...
Слова, що каміння, у спину вдаряють:
Простить тебе Він – то потрапиш до раю,
Та тільки ж спочатку довести потрібно,
Що ти непогрішний, що ти – надлюдина.
Йдемо під хрестом до життя і до Бога –
Богемні від роду, від лона – небогі...

Ще крони тримають останній солом'яний бриль –
От-от і зірветься, розсиплеться в вихорі світла.
Між сонцем й дощами мій день зупинивсь, забаривсь,
Так, ніби завмерла під льодом жоржина розквітла.
Стежина самотньо веде до могили надій...
Мину, обійду – так терзаються, стогнуть пекельно.
Думки, як старці, нерухомо спочили на дні,
На кожну нову – десь давно приготовано келію.
Із сонцем високим зливається прагнучий дух.
Далека зіздар вже назустріч йому потягнулась..
Як листя до осені – туляться звуки до вух:
Ось... осінь пішла... просто в небо і не озирнулась.

ДАВИДОВІ ПСАЛМИ

Передмова

Хай мої струни плачуть про долю,
Хай мої струни Господа молять...
Стільки печалі в світі розлито!
Може, допоможуть ції молитви.
Серце попросить в темряві світла,
Серце від Слова знову розквітне.
Струни розкажуть все, що відчую.
Боже мій, вірую в Тебе, як в чудо.

ПСАЛОМ 1

Зів'яне дерева мого зелена плоть –
Не мріється, не любить, не йдеться.
Дороги не підказує Господь –
Вона повинна пролягти крізь серце.
І хоч коли, а вивести з п'їтьми
Безбожних нас – розвіяну полову...
І справді, хто на цій дорозі ми,
Сліпі сузір'я перед світлом Слова?
Нехрещені, розхристані, страшні,
В гріхах, неначе у залізних латах.
Нам легко чути і казати «ні»,
Для спокою чомусь не треба правди.
Блаженні ті, кому життя, мов сон,
Хто не обплутаний тенетами злоріків,
Хто думає про Бога і Закон,

Хто із душі не виліпив каліку.

ПСАЛОМ 8

О слабкий і величний Сину,
Коронований Господом Богом,
Трохи менший від Нього самого,
Бог в собі, але тільки... Людина.
Володієш – чим знаєш й не знаєш,
Від комахи, травинки – до Сонця.
Хлібна крихта із присмаком стронцію,
Як себе між руїн відчуваєш?

ПСАЛОМ 18

Вподобай, мій Боже, врятуй, щоб не згасла –
Прости, зрозумій, і не кидай у пастку.
Світильник мій світитиметься – в темряві ясно,
Я тільки майбутнім, надіями щасна.
Прости мене, Господи, ділом віддячу.
Чекають невіри, що знову заплачу,
А я у пекучій своїй самотині
До Тебе звертаюся, Боже єдиний!
Тепер Ти для мене – незмінна твердиня,
Спасіння і радість для мене віднині.
«Генета смертельні мене оточили»,
А люди страждати лише научили.
О, скільки я Сонця в душі відчувала –
Комусь і чомусь це завжди заважало.
Мій сміх непокоїв «зворушливих друзів»,
Сама я не знаю, коли я загрузла
В невірі у долю, у справжню дорогу.
Терпіти залишилось, мабуть, недовго –
Я просто стомилася, сили не маю...
Врятуй мене, Боже, Тебе я благаю.
«Генета шеолу мене оточили»,
А люди не вірити тільки навчили...

ПСАЛОМ 22

Розмита я, намов ота вода,
Що навесні із берегів виходить...
Хвилини розтягнулися в літа,
Примиренням змінилася погорда.
А завтра, знаю, кості забряжчать,
Заховані у просторі одежі.
Де голос взяти, як мені кричать,
З найвищої аби почули вежі.
Не бачать і не чують! Що робить?
І тут сама, і на землі – ще дужче!
Убога б'ється крилами в блакить,
А люд стоїть глухий і незворушний.
На Тебе вся надія, Боже мій,
Від сотворіння світу, від початку...
Прапрадітів, батьків моїх, нащадків

Ти врятував у щирості своїй.
Врятуй же і мене! Та захисти.
Нехай від подиву не ширшають роти
Безбожних та лукавих ворогів.
Безпечною мене Ти учинив...

ПСАЛОМ 38

«Немає спокою в костях»... пече мій гріх,
Стікаю кров'ю від правдивих стріл Твоїх.
Твій гнів Господній і слова страшні:
Нема живого місця на мені...
І я прихилена від болю до трави –
Зросли провини вище голови.
Нутро моє в запаленні горить,
І я тепер не знаю, як дожить.
Ти спересердя не карай мене.
Все проминує – скоро промине.
Мої бажання всі Тобі відомі:
Хай буде завше мирно в нашім домі,
Хай будуть люди щедрі в доброті,
Хай кожний зможе щастя віднайти.
Прости, Владико, гріх мені прости.
Оподаль друзі від плачу, біди,
Здала дивилися, як корч мене бере,
Як душу відчай невмирущий рве.
Тенета розставляли, хто хотів,
Прокляття посилали та й не ті,
Хто так ненавидів, а хто мене любив.
Хіба любив? Пригубив та згубив...

ЛИСТЯ НА ДАХУ

Ми – листя на даху, зневолене, осіннє...
Дорога до землі – незвідність хвилин,
Чекає нас усіх нескорене коріння
І мовчазне довіку спокутування вини.
Без віри у тепло зіщулимось під снігом.
Забувся танець іскорок у пасмах димаря.
По ночах на завісах тонка дримає крига,
Од вітру сліпне око в старого ліхтаря.
Ми – листя на даху... Ми – одинокі душі
На черепках розбитих ілюзій і надій.
Отруєне повітря поволі горло душить.
Ми знехтувані в часі, та стережемо дім...

«Яка орда нам гідність притоптала?»

Ліна Костенко

Яка пільма, яка страшна навала
Пройшлась по душах, знищила дотла?
Вкраїно, в Переяславі проспала
Ти все, чим в Переяславі цвіла...
Була ж надія! Наче сніготалу

Легка і чиста сонячна вода.
«Яка орда нам гідність притоптала?»
Ми знаємо, яка пройшлась орда.
Закостеніла і п'янка омана
Затьмила розум. Аж тепер шкода?!
Ми – нелюди, ми – вбивці. Ми за планом
Усі – орда! Самі собі орда.

Жовті зливи дерев... Ну а потім сивіючий грудень.
Вічне плетиво днів, обгоріле в жертвонім вогні.
Сині прожилки рік, що ледь чутно пульсують на грудях –
Все спливає в життя, що на звук (тільки звук!) від труни.
Я зустріла тебе! Ця подія, на жаль, не всесвітня
Серед стронцію, газів, хімічних їдких хуртовин...
Хай у тебе в душі найніжніші троянди розквітнуть –
Ти згадаєш про мене в одну із фатальних хвилин.

Довгі відстані часу, володарі наших ілюзій,
Що малюєте ви, чим втішаєте долю сумну?
Всі фантазії людства збираєте разом, як друзів –
Не примушуйте грати мою божевільну струну!
На свободу чиюсь, бачить Бог, посягнути не смію.
У жадібному серці – відлуння щасливого дня.
Є у мене завітна, своя, недомріяна мрія,
Як в хлопчиська, що думав купити гнідого коня.
Залишаюсь для тебе – із запахом душних вагонів.
Я не лампа, в якій за бажанням підкручують гніт.
Я не проти свободи, я проти святенських полонів –
Затуманене скло не дозволить побачити світ.

Я трохи скучила за Вами. Це вересневе... Це таке.
Щось раптом виникло між нами до неможливості гірке.
А що? Сама не розумію... і божеволію: тепер?!
Коли душа летить у вирій, і день у сутінках завмер,
Коли одна у цілім світі чекаю променя від Вас,
А у зволоженім повітрі блискучих квітів тане вальс.
І тільки б поглядом зустрітись, і тільки б голосом знайтись...
І тільки б словом обпалитись, щоб знов розбігтися кудись.

З АБХАЗЬКОГО ЦИКЛУ
В бамбукових стеблах потріскує осінь
І журиться тихо...
Про що вона просить?
Я серце на мить зупиню – зрозуміти
Хоч слово єдине в ранковій молитві...
На сірих камінчиках гріється жовтень.
У синьому небі від сонечка – жовто.
Я хвилю за кінчик тримаю пів-миті.

А вдома дощі – хазяї на руїнах
Поблідлої розкоші – стеляться димно.
Закутали світ у вологість тремтливу.
Пташині крильця від них обважніли.
І сумно, і якось незручно, що море
Сьогодні тепліше, ніж Устя липнева,
І острів чийогось кохання зелений,
І туляться хмари до снігу у горах...

*«Доки ми можемо думати
про смерть, ми живі»*

Андре Моруа

Задихаюся від гіркого диму догораючих ілюзій,
але не відчуваю свободи.
Мислі в голові крутяться чортовим колесом,
але не можу зрозуміти сенс життя.
Намагаюся не думати про давно доведені істини,
але вони не дають мені спокою.
Ні, не поезія – божевільний дім,
божевільний дім – саме життя,
в якому ми ховаємося.
Так нестерпно хочеться кудись бігти,
в першу чергу – від себе.
Душевний біль перемагає фізичний.
Задихаюся... Відчиняю вікна і двері,
але чистого повітря немає ніде.
Одне тільки враження, що ми дихаємо,
а насправді...
Ніхто не знає, ЩО є насправді.
Безмежність нашої свідомості
і вічна обмеженість в часі,
Намагання бачити щастя і неспроможність
навіть доторкнутися до нього.
Величний, непізнаний,
загадковий Всесвіт і людська душа –
єдина аналогія, але різниця матеріалів...
Внутрішня гармонія, злагода і...
Зовнішній суцільний розлад, захований у форму.
Моя найдорожча,
тепер ти щоденно думаєш про смерть,
але це означає, що ти ЖИВЕШ!

І знов відрубали надію, мов дерева гілку...
Кому тепер гірше, кому тепер гірше?!
Чи серцю моєму, що плаче над нею,
Чи їй, що вмирає на всохлому глею...

Зникає хутро білосніжного січні щомиті...
А звільнене віття наскрізь розмережило висі.
Усе затопило, мов повінь, весняне повітря.
Над нашим чеканням пронизливе Сонце повисло.
Підставте долоні! Душа, наче вітер, зірветься!
Яка ж вона, воля? Гірка чи солодка омана?
Якщо вона справжня – у серці вогнем озветься.
Якщо тільки відзвук – потоне у мареві п'янім...

Завтра. Ми придумали собі це слово.
Що воно означає?
Мабуть, це обман, це той самий абсурд,
який заповнює наше життя.
Як позбавитися відчаю?
Як примусити себе думати, що
нам добре сьогодні
і ми повинні радіти життям,
бути щасливими.
Страшно уявити,
яка гора височить серед світу!
Мільйони Сізіфів,
маючи свій шмат площі,
котять угору власний камінь.
І настільки високо,
наскільки кожному вистачає сили.
А ота крива лінія найвищої відмітки
з'єднує всіх одним –
неможливістю переступити через себе.
І щоразу той камінь скочується вниз
з однієї точки, визначеної долею.
Намагання наблизитися до безмежжя
обертається проти нас
стрімким падінням.
Так, я знаю, що я смертна.
Я могла б жити так, як підказує Спокуса.
Так, я знаю, що я смертна.
Але що я встигну за цей короткий строк,
визначений мені?
Чого досягну, чим допоможу іншим,
поки відчуваю, що у мене є Завтра.

Відпусти мене любий! Тихенько піду в заметіль...
Не хвилюйся, не змерзну – у вогнищі спогадів гріюсь.
Я не хочу в собі затаїти непроханий біль,
Бо у серці твоїм навіть зернятком вже не посіюсь.
Не від себе піду... У м'якому затишші снігів
Я знайду обважнілу, прозору, як мед, прохолоду.
Забринить у душі хуртовинний, невтримний спів –
І відчую я знову свободи п'янку насолоду.

Відпусти, неблаганний! Навічно мене не в'яжи.
Я без тебе – з тобою. І ми не прощаємось наче.
Ні, не хочу, щоб стало кохання над нами тяжить,
Щоб образив його навіть поглядом хтось необачним.
Біла-біла печаль розсипається, тане, горить...
Пестить полум'я ніжне. А серце голосить, голосить...
І здалося мені, що не зможу без тебе прожити.
Та нічого, пройде. То від снігу, напевно, здалося.

Навіщо в дім, від осені холодний,
Своїх сватів заслав? Що сталось, гей?
Я думала, що вже травинку жодну
Ніхто не стопче до моїх дверей...
Я ж промайнула вся для тебе травнем,
Я ж облетіла спогадами вся...
Такі густі навколо хати трави –
Зламається, не витягне коса...

НІ ПРО ЩО...

Найчорніший у світі колір – колір ночі.
Вголос не потрібно говорити ні про що...
Сполохані слова сірими дикими голубами
злітають і вже ніколи не повертаються
на те саме місце.
Витонченість душі розбивається
об брутальність світу.
Життя – абсурд, а смерть –
доказ його існування.
Господи, дай мені віру
в небайдужість Всесвіту.
Допоможи подолати себе і повірити
у справжнє життя,
яке наступить і для мене.
Відчуття спустошеності не дає спокою.
Жахливо, але воно породжує безвихідь.
Наскільки великим буде світ у моєму вікні,
настільки я буду відчувати в собі людину.
Тільки сьогодні я зрозуміла, що небо вічне,
і коли я дихаю, торкаюся не його, а вічності.
Безмежність має мільйони кольорів,
Чому мене перемагає чорний?
Невже він непереможний?..

«У Івася немає тата»
Василь Симоненко

У Івася немає тата.
У Настусі немає мами.
Заходився їх плач громами.
Залишилась журба затята.
Прорізалась малі крилята

Із сумними, мов біль, очима.
У Івася немає тата,
Та чи може він бути нічийним?
Народила дітей зозуля
Не з любові – звичайного блюду.
Як тепер вони в світі будуть?
Доля виглядить, доля втулить...
У Івася немає тата.
У Настусі немає мами.
У Наталки нема обох...
У зозулі немає драми.
На зозулю немає ката.
Тільки Бог.

Ти мене не забудеш – я крапля, росинка плачу.
На коханих губах закричу, затремчу переливно.
Але навіть смаку зрозуміти не зможеш – злечу!
Не відчуєш мене. Не розлюбиш. Я в тому не винна.
Ти мене відшукаєш, боси томишся в пошуках правд.
А зіпрешся об двері – розчиняться радо і дзвінко.
Ти уже не збудуєш мені позолочених ґрат –
Я не знаю, хто я. Мабуть, мрія, що схожа на жінку.

ПІД ЧАС ДОЩУ

Граються діти в війну. Граються в респіраторах.
А командир в протигазі, наче малий дракон.
І заховалися очі в темні ілюмінатори,
І затуманились очі – хай би це тільки сон.
Тіні по небі сунуться. Блискавка світ прорізала.
Зойкнула хмара в полум'ї сивим, сумним дощем.
Діти стрибають в захваті: «Оце дала! От врізала!
Наче справжнісінький вибух! От би таких... та ще!»
Граються діти, граються... Дощ булькотить у пазухах.
Груди напнулися – дихати майже немає сил...
В школі сигнали вивчили, вивчили всі одразу.
Дощ закінчився. Сонячно! Трохи прибило пил.

НА МОГИЛІ МАМИ

До тебе приходжу, не лай мене, рідко...
Єднаюсь з тобою думками і квітами,
Обличчя твоє не старіє, не в'яне,
Душа твоя, мамо, – мій захист, мій янгол.
О мамочко-мамо, дві доні я маю.
Частенько дівчатка за тебе питають.
Недавно збирались жалітись на мене –
Буваю далека від них нескінченно...
Прости мені, мамо, така в мене врода.
Життя за життя – то моя нагорода.
У пам'яті – очі твої сіро-сині
З любов'ю, яку відчуваю донині...

То не дотик рук – то дотик вітру...
То весна, то травень, то любов.
То душа жахається і квітне,
Щоб згоріти і воскреснуть знов.
То не пристрасть. То мої молитви
Повертаються з далеких літ...
Та невже для радості відкритий
Нам з тобою цей великий світ?
Стільки струму, холоду, сп'яніння,
Стільки крику в дотику одним...
Ох, які з тобою ми всесильні
Серед всього Всесвіту стоїм!
Та не знаєм, де подіти руки,
Як їх відірвати від лиця?!
То не біль, не смуток, не розлука.
Просто розгубилися серця.

ОМАНА

(цикл)

I

Хотілося залишити на потім
Третину слів, а виявилось, що
Важливим не буває тільки потяг,
І потім – вже не потім, а ніщо.
Сама я – не володарка хвилини.
Мені здавалося, життя не має меж.
Воно мене від глуму вбереже,
Мене, із розумом не жінки, а дитини.
Все вірую. Від болю не спочину.
Вбачаю в крапельині цілий світ!
В одному жесті – музики політ,
У слові – відшліфовану перлину.

II

На жаль, не можна розтягнути мить,
Вона не підкоряється насильству.
Коли вона летить – то вже летить,
А завмирає – зупиняє дійство.
В намірний потрапивши полон
На мить одну, повернення немає.
Тоді у пеклі ми шукаєм раю –
Легка омана, найкоротший сон...
Там маємо усе, чого бажаєм,
Як бавимося ми в тім тихім раї,
Як обережно з нього ми виносим
Свою надію у невіру сльозну...

III

Життя іде, фантазія летить.
А разом їх єднає тільки мить,
І нам достатньо розкоші такої.

Ми звикли так. Хіба нас непокоїть,
Що то обман? Ми – риби у воді
(і спробуй нас від нього відведи),
Ми – птиці в небі, звірі у бар лозі,
Ми так існуємо. В омані зручно жить.
А, може, все життя є тільки мить,
Єдина, всемогутня мить омани?
І ми у ній – сліпці чи магеллани...

Це несподіване кохання,
Ця нерозтрачена жага...
І не поборене чекання
І нерозказана туга...
І погляд твій –
Як постріл вдушу!
І голос – ніби забуття...
О, я себе проклясти мушу,
А я радію за життя.

Коли кохала – то служила.
Тепер на волю рвусь, як в пристрасть...
Мій дух нестримний – кінь двоожильний
Зі мною мучиться на вістрі.
Що досконалість, мужність, мудрість?..
Аби для серця – найпростіше:
Стікати свічкою в обіймах,
Світитися, писати вірші...
Та відчай тіло рве дротами,
Шепоче: кинься в чорну прірву...
Колись зірвусь, а вслід за мною
Пролине кінь золотогривий...

МІЖ МУКОЮ І ЩАСТЯМ

В шаленстві днів, у безмірі, в журбі
Сама себе вмовляю: то не горе,
Що дні летять і виростають в гори,
Що сни, коли ти в них, минають скоро,
І я одна... Але одна в тобі!
Який над нами твориться двобій!
Між мукою і щастям щохвилино...
Яка прозорість часу переливна
В добі одній! Лише в добі одній
І сміх, і сльози, і солодкий біль.

Ти – просто день. Щасливий день життя,
коли весна, коли спада завіса
снігів вологих... Хвилями летять
на землю Сонця розігріті списи.
Величні дзвони десь уже пливуть,

А поруч світло плачуть білі свічі.
Ти – просто день, що підсвідомо ждуть,
Такий ніколи не приходить двічі.

Сьогодні сніг. О, як його люблю
В грудневу ніч, останню перед січнем.
І з новим роком привітаю звично,
Свічки від полум'я святого запалю.
Сьогодні безрозсудно я сміюсь...
Що думають про мене, то дурниці.
В мені дзвенить маленька таємниця,
І я її позбутися боюсь...

Ми з тобою вдвох за журбою,
Наче лебеді за теплом...
Над зимою і над весною,
Над розпукою легше двом.
Не за щастям, не за коханням
Від світання і до зорі
Рвуться крила в політ останній,
Відриваються від землі.
Знаю, стане журбою спомин,
Прирікаю себе на біль.
Тільки в небі той клин знайомий
Ріже променем голубінь.

Усе життя збираюся в дорогу.
А дні біжать, мов думка, безупинно.
Якийсь з'явився щем, пересторога.
Напевно, час у цьому всьому винен.
Та все одно збираюся в дорогу.
Ось діти підростуть (ще шалапути),
Ну, ще повчуся трохи, ще... А потім...
Та й чи потрібно? Може, марний потяг?
Як у дорозі? Аби хто попутно...
Знов сумніви полонять тихо серце,
Знов мислі підкрадаються підступні.
Свою надію знов ховаю в будні
І думаю: пройде усе, минеться...
Та не проходить. Захопила мрія.
І знаю, що іти до неї довго.
Та все одно збираюся в дорогу,
Бо вірю.

СЕРЕД СНІГУ

І я серед снігу – маленька прозора сніжинка.
Тепло, що від мене іде, на очах крижаніє...
Торкаюся саявом тебе – найщасливіша жінка,
Інакше на тебе дивитися просто не вмію.

Ми разом. А поруч срібляста, грайлива безодня.
Гойдається, тане... Босоніж стою на вуглинах.
Я знаю, ні слова мені не промовиш сьогодні,
Бо грішно ламати уже неповторну хвилину.

Такий прозорий одяг на мені...
Пронизують сторонні очі тіло.
Аби ж то серце тільки не воліло
Розплавитись у власному вогні.
Які слова? Свічуся, аж кричу!
Найменший звук – моя священна плаха.
А я страху не відаю. Мов птаха,
Свої складаю крила і лечу...

Я ненароджена іще
Блукала між дерев осінніх...
Такі ясні, такі спокійні
Були думки у мами. Щем
З'явився в серці ненароком,
Коли від мами йшло життя,
Коли найтяжчий час – суддя
Стояв, лічивши дні жорстоко.
Проклятий біль не відступив.
Він серце мамине спалив.
Тоді таке стояло літо,
Що тільки б жити, жити, жити...

Ти в мить одну до мене став лицем!
Я розгубилася... І очі не сховала.
І, щоб не встиг ти прочитати все,
Нитками білими швиденько зашивала
Всі почуття... Та скрикнула душа!
Немов кавун від доторку ножа –
Розчахнута, палаюча лежала...

Я вашу душу сумом не спалю,
Я ваше щастя словом не порушу...
Здається, вас усе життя люблю,
За кожную вашу мить молитись мушу.
Ми не принизимось до пристрастей земних.
Ми просто не зустрінемось ніколи...
Аби ми тільки згадувать змогли
Надії світлі, наче празник долі.
Я в серце ваше смуги не внесу,
Я і себе неволити не буду.
Я рада тим, що знов знайшла красу
В таких звичайних, нескінченних, буднях.

Безвихідь, затиснута в скронях, пручалась.
Думки на здичавілих конях промчали,
Димили, неначе підпалені стріли...
А губи тавром ненаситним молили:
Прости мене, доле, прости, обминула.
Згубилась. Тебе чи себе обманула.
Те щастя, що німбом світилось, – звабливе,
Воно не моє... Як у храмі ікона. Як диво.

У ЧЕРЗІ

А дощ півночі ходив по колу...
Та щось надумав. Краплини кволі
З'являлись рідко, а вранці раптом
Зірвались з прив'язі – не до жарту!
Стою у черзі, мабуть, з годину...
Тут одночасно і відпочину.
Хтось із жіноцтва не втримав зливи,
Побіг ховатися в магазини.
Перечекаю! Мені байдуже,
Що на асфальті росте калюжа,
Що у волоссі, без парасольки,
І дзвін краплинний, і тихий зойк.
Намокла сукня зв'язала ноги,
А хвіст у черги постійно довгий.
Дощ не вщухає. Та що він значить?
Чекає вдома дитяча вдячність...

Аби не збожеволіти хоча б
Від всіх думок, що серце розтинають.
Який тоненький промінь поміж нами,
А стільки світла – болісно очам.
Я так тягнусь до тебе – не підриж,
Я так люблю тебе – не перепитуй...
Усю печаль, очима перепиту,
Вкладу тобі у цей звичайний вірш.
Не засуди. Не милуй. Зрозумій!
Не остуди і дай надію знову.
Без тебе жити зовсім не готова,
До мислі звикла, що лишився мій.
Прости за цей жіночий егоїзм...
Душею відчуваю, що зі мною,
А розумом... Змагаюся з собою,
Палахкочу, немов осінній хмиз.

ЖІНКА З ПОНІ

Ходить жінка по колу, по згаслому літу,
Ходить жінка й шепоче найдовшу молитву.
Золотий ланцюжок, напівзігнута шия...
Під ногами – мотузками стоптані мрії.

Дітлахи на маленькому поні розсілись.
Що їм жінка, що ходить по колу безсило?
Ця самотність страшна серед галасу парку –
Непомітно пролізла б в малесеньку шпарку,
Тільки б зникнути просто, не бачити люду...
Безтурботного, пишного в свято і в будні,
Чепурного, у повній зневазі до всього...
Що їм жінка, що водить конячку по колу?

ЩАСЛИВА...

(цикл)

I

Щаслива тим, що я тебе люблю.
Щаслива і нещасна аж до краю,
Хоч не тебе, а мрію я кохаю,
Яку до серця бережно тулю.
Свою лишила мову, бо твою
Я знаю трохи краще немовляти.
Вивчаю, щоб з тобою розмовляти,
Бо, втративши її, – тебе згублю.

II

Останній сніг березово лежить.
Замурзаний, немов дитя бідове.
А я до тебе рвуся через слово,
Щоб повернути неповторну мить.
У щастя не буває таємниць,
Як не буває дзвону без дзвіниць,
Як не буває диму без вогню.
Чи полум'я колись в собі спиню?

III

В тобі, коханий, ніжність запалю
Вогнем пречистим! Кожне тихе слово
Не встигне в світ злетіти. Я зловлю
Його губами і примушу знову
Вертатися назад уже від мене...
Перефарбує колір свій зелений
Ласкава тиша в жовтий, потім білий.
А ти не йди. Побудь зі мною, милий.

IV

Мов черепаха, вересень повзе...
Тримає небо, сповнене чеканням.
І тільки червоніє смужка крайня,
Де сходить Сонце... День мені несе
Тривогу і любов. І я у світлі
Майбутніх променів живу в передчутті
Свого найголовнішого в житті,
Без чого і не можу вже прожити.
О, доленько, не дай мені згоріти...

СИРІТСТВО

I

Голосило сирітство, колосочки, мов гроші, лічило.
Розтирало по зернятку, так, щоб ні крихти додолу.
І місило хліби, від вогню і біди почорнілі,
І ділило на всіх, наче щастя водило по колу.
Голосило сирітство в бідових голівках дитячих.
Розтиналися груди від зойків у мокру подушку.
І гриміли громи небуденно і так відчайдушно,
Що здавалося світові – душі поранені плачуть.

II

Непростиме сирітство з батьками живими крадеться,
Назбира дітлахів і розмову пекучу веде.
І запитує дівчинка, ручку поклавши на серце,
Чи жива її мама, чи скоро за нею прийде?
І вихлюпує хлопчик: наснилися татові руки...
Так, вони підіймали його за далекі зірки!
І голосить сирітство, голосить воно від розпуки,
Що не вмерло давно, ще тоді, в повоєнні роки.

Радію світлій цій зимі,
Немов малесеньке дівчатко.
Сьогодні знову ми самі...
Давай почнем життя спочатку!
Всміхнися і скажи, що «ні» –
Мільйон разів! Роки невпинні
Колись згубилися самі...
Але у тому ми не винні.
Хоча не знаю. Мабуть, те,
Що довелося нам відчути,
Пройшло крізь них. І знов росте
Між нами паростком забуте.
Зникають прикросці, мов сніг.
А на щоках – твої долоні...
Не можу стриматися! Сміх
Наповнює повітря сонне.

Мені б давно від погляду згоріти –
А я, мов повінь...
Мені б тобою марити, зоріти –
А я, мов стогін...
Мені б умерти! Де воно взялося?!
Від губ твоїх тремтить моє волосся,
А серце плаче, бавиться і мліє...
Моя ж ти мріє!!
Мені б давно уже без тебе бути...
Навіщо пам'ять?
Мені б тебе не бачити, не чути...
Який ти камінь!

Мені б жагу свою у тебе влити,
Мені б твоє життя ущент розбити!
Мені б... О, Боже, де воно взялося?!
Благаю: досить!!!

Ти тільки наблизився – цвіту весняного злива
Війнула в обличчя, легку відхилила фіранку.
В долонях затримаю мить необачно красиву
Із пахощів снігу та ніжної музики ранку.
І буде неказане щастям намріяним снити,
І в серці співати, і серце карати подвійно.
Дивись, наді мною великою жовтою тінню
Схиляється Сонце, очима твоїми зігріте.

Пробачте. Здивуйтесь. Забудьте. Ми тонемо в літі.
І сонячні коси у хвилях прозорим тремтінням,
І жовтий пісок, мов з пустелі, волого розлитий,
І наші гарячі, згорілі від променів тіні.
У спогадах є насолода, сумна і мінлива...
Ви – подих раптовий з якогось незмірного щастя.
Ви зовсім чужий, та до болю і відчаю милий,
Що хочеться знову коханню промовити: здрастуй!
А зрештою все – то чаїний нестриманий регіт.
Іржавіє листя. І серпня причинені брами.
Є слово, яке я вживаю частіше: даремно.
Воно і стоятиме так, наче скло поміж нами...

Десь там, у небі чи душі... Десь там, на денці...
Сліпі змагаються громи! Під самим серцем...
Кипить, здригається мій світ – нема рятунку!
А над усім весна стоїть, як смак цілунку.
Прості слова себе знайшли. Сказать боюся.
Аби не сон, аби не рай моїх ілюзій...
Здається, я люблю, але... Але... ні слова!
Нехай лишається очей спекотна мова.

Не пригублюй, а пий... Мить єдину вирує шампанське.
Потім – просто вода, хай солодка, та мертва однак.
Був колись Дон Кіхот український або ламанчський,
Уявляв, що крім нього ніхто їх не знищить... Дивак!
Ще стоять вітряки й дотепер, мовчазні та убогі.
Заросли бур'янами до них найкоротші стежки.
Я люблю тебе, милий, кажу тобі це перед Богом,
Не живи в міражах, не повторюй чужі помилки.
Пригортаюсь до Сонця, гойдаюся в світлі гарячим.
Мабуть, знов обпечусь – так непевно стою на землі...
Ти не вір у казки, ніби вітер за обрієм плаче,

То не вітер, а душі, які цей вогонь спопелив...

Ця музика листя, як музика рук серед ночі...
Десь грають над містом найкращі майстри-скрипалі.
Повільно і дивно зникає прозорість сорочок,
Сплітаються в звуках молитов ясні кольори.
Схиляється осінь, цілує сріблястою ранню...
На кожному промені вузлик прощання тремтить.
І котяться хвилі у зоряний вимір кохання,
Той вимір, в якому космічна спиняється мить.
А час, наче ворон, великі розпростує крила
І падає з неба на площі, намети, людей...
Виблискують зливки одної незмінної віри,
Мов Сонце, що сходить, коли тільки мріється день.
Завіяна осінь. Палаюча й світла натомість...
Прокурює димом премудрих і щедрих багать.
Чи зробиться вищою наша затята свідомість,
Щоб в Храмі Любові очищення духу благать?

З ТОБОЮ І БЕЗ ТЕБЕ

(вінок сонетів)

I

До мене серпень серцем прихилився...
Подібної ніхто не прагнув змови.
Я зрозуміла щастя срібну мову,
Відчула, як назустріч мчала вись.

Я не злякалася своїх бурхливих сліз,
Аж поки небо зливою не смеркло...
Мені з коханням – мало що у пекло,
Мені із ним – у всі світи наскрізь!

І поруч нього сильного – я ніжна,
І поруч нього світлого – я сильна!
Тепер в мені міцна з'явилась вісь.

Мій сум у сонці зовсім розчинивсь,
Немов осінніх ранків білі гриви...
Спасибі за таке пресвітле диво!

II

Спасибі за таке пресвітле диво!
Воно одразу усміхнулось нам.
Завмер театр життя, не стало драм.
Похмурий день згубив хмарини сиві.

Розправились надій моїх вітрила!
Відчула силу! І прошу тебе, затям,
Уже ніколи і нікому не віддам –
Я навіть не воскресла, а злетіла!

Я просто жінка, але й цього досить,
Щоб не тьмяніла від печалі осінь,
І вік твій трохи сонячнішим став!

Щоб ти мене не раз іще згадав,
А голос мій тобі став струмом тіла.
Отак любити все життя хотіла б!

III

Отак любити все життя хотіла б!
Як перший раз. Я від журби далека.
Тремтить душі палка серпнева спека,
І ти у ній – одне моє світило...

Говориш сам: від нас залежить все.
І не бува ні відчаю, ні смерті.
Коли серця зустрінуться відверто –
Тоді любов свободу принесе.

За неї, як за друга, помолись.
Тихенько поведуть на сповідь вірші,
Засяє літо від благання грішне...

Народиться якась жагуча мить
І спалахне, обпалить, полетить!
Хвилино щастя, тільки зупинись!

IV

Хвилино щастя, тільки зупинись...
Я спробую утримати... Чи зможу?
Мене моя одвічна осторожа
Залишила... Благаю, повернись!

Тобі повірила одразу. Так не гоже.
Ніхто мене не стримав. Я мети
Собі не брала знову віднайти
Печаль, як ніч, холодну і порожню.

Та що написано – тому, відомо, будь.
Веде у безвість найкоротша путь.
Ми так спокійно все спостерігали.

А очі так серйозно розмовляли,
А очі так ретельно приховали
Давно задуману без нас таємну суть.

V

Давно задуману без нас таємну суть
Сховали очі. Не шукайте грат
На щиросердя. Вірте, брат – не кат.
Лише думки розраду принесуть

Під час грози шаленої повзуть,
Волають блискавки, січе болюче град!
Та що робити, як душа, мов сад,
В якому вишні цілий рік цвітуть...

I, мабуть, жити ради цього варто.
Та тільки той це може зрозуміть,
Хто був щасливим хоч єдину мить.

Мені таке накреслене життя,
В якому щирість – вищі почуття –
Я сприйняла за долю і за правду.

VI

Я сприйняла за долю і за правду
Твої слова. Щоб бути в одній любові,
До тебе йшла поволі і по волі...
Якби-то свято не кінчалось завтра!

Мовчання – не ознака пустоти –
То серце задихалося! На варті
Уже стояли невгамовні жарти...
Але з розкритих губ, як подих: ти!

В очах стрибало, грілось бісеня,
Воно мене в мені самій спиня.
Одразу не помітила я чаду...

В твоє життя хотілось увійти,
Могла мені лише допомогти
Твоя Величність, випадок-принадо!

VII

Твоя Величність, випадок-принадо!
Що скоїв ти, єдиний, щедрий Бог?
Нам дуже добре, дуже добре вдвох:
Всі прикрощі і сумніви позаду...

Хай на хвилину. Та мені достатньо
Її на півжиття – безмежний строк!
Невже багато треба? Тільки крок –
І вогнище уже не згасне хатнє...

А в трубці наче літаки гудуть –
Сучасна телефонна досконалість.
В нестерпності народжена тривалість.

Не йди до мене, вранішня зима!
Пливуть години довгі. Я сама.
О, як мені тепер без тебе бути?!

VIII

О, як мені тепер без тебе быть?
Ще тільки десять днів минуло ледве,
А вже розлуки нескінченний лепет
Звисає наді мною – не заснуть!

Я в самотині ладна не лягати,
Бо не спроможна рахувати сни.
Все переплуталось до відчаю! Спиши!
Скажи мені, чому не став на чати?

Я загубила, мабуть, ще з початку
Кінець хвилини першої без тебе
І вже не можу їх з'єднати разом...

Одне прохання – ти придумай назву,
Придумай назву тому, що в мені,
Навчи, коханий, додавати дні...

IX

Навчи, коханий, додавати дні...
Інакше вибухну! Раптово і навік.
Майбутня буря йде. Горить сірник,
Який запалить свічку у вікні...

Біда, коли над розумом щось вище.
Воно тебе звертає в інший бік.
Ну чим, скажи, мене ти всю обпік,
Що стала жити, мов у пеклі грішник?

І що найлегше, що тепер найгірше?
Не списуй все на суєту життя.
Домучують думки, передчуття...

І все ж радію! Справжні почуття
Невпинно прокидаються в мені.
Нехай тепер видзвонюють пісні!

X

Нехай тепер видзвонюють пісні!
Свідомо від кохання відхреститися?!
Набридло бути в'язнем і журитися,
Ілюзіями бавитись мені.

Останнім часом стала дуже пильною.
І ти в душі негадано здивуйсь:
Я все одно до тебе повернусь
Хоч хмаркою, хоч краплею свавільною!

Аби ти заперечити не зміг...
Твою розсудливість перетворюю на сніг!
Він від тепла хворіє, тане, гине...

Твоєю мовою звертаюся віднині,
Як мати, як кохана, як дружина.
В душі бажання криється єдине...

XI

В душі бажання криється єдине:
Аби збагнути суть твого народу,
Аби тебе кохати не за вроду...
У наших мов таке міцне коріння!

Подякуємо разом Україні...
Всі почуття в журбі і в насолоді –
Найвища, найдорожча нагорода.
В якому ми прадавньому сплетінні!

У нас земля одна, і Бог, і небо,
І зустрічей невігаслі хвилини...
Невже багато нам для щастя треба?

Читай в моїх очах свої бажання.
З'єднаємось, мов ріки, у коханні.
Життя одне. Його ясніє днина.

XII

Життя одне. Його ясніє днина.
Зійшлися ми в пропорцію пророчу.
Нічого надзвичайного не хочу –
Хай пламеніє гілочка горини...

І спокій серця хай тебе минає,
Не застигають болем любі очі.
Хай над тобою не сумують ночі,
А всі надії, що прийдуть з роками,

Ніколи у зневірі не розтануть!
Чекай на свято, завше будь в чеканні.
Коли зима зодягне білий саван,

Згадай про мене. На замерзлім склі
Повітрям теплим із легенів «Анна»
Ти напиши... Мине дочасний біль.

XIII

Ти напиши. Мине дочасний біль.
Любов у серці задихатись стала.
Візьми її собі. Ще не бувало
Такої віхоли у тиші голубій.

Всевида світла! В неї перейшла
Душа моя по вінця і розтала...
Неначе осінь з квітнем привітала,

Неначе осінь сонцем розцвіла.

А листя ще не тулиться до ніг,
Не тоне у повітрі дзвін гарячий.
Мені, я знаю, осінь не заплаче!

Прозорим сяйвом з неба лине сміх,
І погляд твій в очах ятрить моїх.
Я народилася, щоб жити у тобі.

XIV

Я народилася, щоб жити у тобі.
Та задрість, потираючи чоло,
Розкаже, що між нами не було...
Не все підвладне часу і судьбі.

Мені тебе впізнати довелось!
Спокійно все тепер візьму від долі:
Хай мідь сприйму за золото любові,
Хай напридумаю собі ще чогось...

Та вдячна я і Богові, і Світу
За те, що зрозуміла слів палітру,
Відчула серцем нескінченну вись!

Яку я в небі райдугу проклала!
Нестримно так ніколи не кохала.
До мене серпень серцем прихилився.

XV

До мене серпень серцем прихилився...
Спасибі за таке пресвітле диво.
Отак любити все життя хотіла б!
Хвилино щастя, тільки зупинись...

Давно задуману без нас таємну суть
Я сприйняла за долю і за правду.
Твоя Величність, випадок-принадо!
О, як мені тепер без тебе будь?!

Навчи, коханий, додавати дні...
Нехай тепер видзвонюють пісні –
В душі бажання криється єдине...

Життя одне. Його ясніє днина.
Ти напиши... Мине дочасний біль.
Я народилася, щоб жити у тобі.